

over 1 500 Indbyggere har fælles Satser for Rentemodtagere, faar Rentemodtagerne i Landkommuner med bymæssige Bebyggelser paa over 1 500 Indbyggere en højere Rente — i Forhold til Renten i Hovedstadsomraadet —, end de skulde have haft efter de af Det statistiske Departement udregnede Leveomkostninger i disse Kommuner. Men det er en Fordel, som de har haft i en Aarrække, og den bliver — selv om Aftrapningstallet 88 benyttes — mindre, end den var før Krigen. Grundbeløbene i Mindretallets Ændringsforslag til § 39, Stk. 1, er derfor fastsat i Forholdet 100—88—74.

I den gældende Folkeforsikringslov er det bestemt, at der ydes Præmie, hvis en Person først indtræder i Aldersrentemodtagernes Rækker, efter at den paagældende er fyldt 65, 67 eller 70 Aar. Præmien udgør ca. 5 pCt. af Grundbeløbet for hvert af de nævnte Alderstrin. Formaalet med Ydelsen af disse Tillæg har været Ønsket om at opmuntre Folk til at vente saa længe som muligt med at søge Aldersrente. Erfaringer gennem en Aarrække har imidlertid vist, at Ordningen ikke virker paa retfærdig Maade. Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg og Foreningen af Socialinspektører og ligestillede har herom i en Henvendelse til Udvalget bemærket:

„at Opsættelsen af Aldersrentebegøring til en senere Alder ikke er et Led i den enkeltes Overvejelse, om han vil søge Aldersrente før eller senere. Afgørende for Opsættelsen er, om den paagældende har kunnet arbejde eller har Arbejdsløshedsunderstøttelse, indtil han f. Eks. blev 70, og han har da gjort det ud fra den Betragtning, at hans Indtægt derved vilde være væsentlig højere, end hvis han søgte Aldersrente. Desuden har man den praktiske Erfaring, at den hidtidige Tilgangsalderordning har været gjort mere eller mindre illusorisk gennem større personligt Tillæg til de „tidlige“ Aldersrentenydere og mindre til de „sene Aldersrentenydere“.

Alderstillæg og fuldstændig Hjælpeløshed.

Vægtige Grunde taler altsaa for det socialdemokratiske Standpunkt: at afskaffe

Ventetillæggene. Men i Reglen er det saaledes, at Aldersrentemodtagere, naar de er 75 Aar og derover, af Alderen er svækket saa meget, at der til Dækning af forøgede Leveomkostninger bør være en Forhøjelse af Renten. Mindretallet foreslaar derfor et fast *Alderstillæg* til Aldersrentemodtagere paa 75 Aar og derover, og et Ændringsforslag herom er stillet til § 40. Desuden foreslaar Mindretallet, at der i Folkeforsikringsloven indføjes en Ændring, saa Aldersrentemodtagere ogsaa efter 65 Aars Alderen kan tillægges Invaliditetstillæg; endvidere Hjælpeløshedstillæg, saafremt den paagældende bliver saa hjælpeløs, at stadig Bistand af andre er nødvendig. Et Ændringsforslag herom er ligeledes stillet til § 40.

Ægteskabstillæg og Kommnehjælp.

Det er Mindretallet bekendt, at Arbejds- og Socialministerens Forslag om Ægteskabstillæg til Ægtepar, hvor kun den ene Ægtefælle er renteberettiget, har foranlediget Ængstelse for, at adskillige af disse Ægtepar skal faa en væsentlig Forringelse af deres Kaar, nemlig i de Tilfælde, hvor Renten er blevet suppleret med et saa stort Beløb i Kommnehjælp, at Ægteparret derved er naaet op paa et Beløb svarende til, hvad der udbetales i Aldersrente til et Ægtepar, naar begge opfylder Betingelserne. Forslaget om Ægteskabstillægget er oprindeligt udarbejdet af Arbejds- og Socialministeriets Aldersrenteudvalg af 1942, som i Betænkningen siger paa Side 119:

„For henvend Halvdelen af de Ægtepar, hvor kun den ene Ægtefælle er renteberettiget, gælder, at Ægteparrets Indtægt er saaringe, under 200 Kr., at den ikke renteberettigede Ægtefælle nødvendigvis maa søge Kommnehjælp, om Ægtefællerne overhovedet skal kunne opretholde Livet. Da Maksimum for Kommnehjælp plus Rente (den saakaldte Forsikringsgrænse) imidlertid er det samme, hvad enten der ydes Ægteskabstillæg eller ej, vil man forstaa, at en Ordning som foreslaaet i vidt Omfang blot vil betyde, at Tillægget træder i Stedet for en tilsvarende Del af Kommnehjælp“.